

1. Wystąpienia w trybie art. 155 § 1 p.p.s.a.

W toku postępowań sądowych przed WSA w Warszawie stwierdzono przypadki istotnego naruszenia prawa przez organy administracji publicznej. W związku z tym, na podstawie art. 155 § 1 P.p.s.a., wystosowano 14 wystąpień sygnalizacyjnych w następujących sprawach:

Rozpatrując sprawę o **sygn. akt II SA/Wa 1148/07** ze skargi M. P. na decyzję Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (KRUS) z dnia [...] kwietnia 2007 r. w przedmiocie odmowy przyznania emerytury rolniczej w drodze wyjątku, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził istotne naruszenia prawa i postanowieniem z dnia 19 października 2007 r. o **sygn. akt II SA/Wa 1148/07**, poinformował Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi o stwierdzonych uchybieniach. W sprawie tej Sąd wyrokiem z dnia 19 października 2007 r. o **sygn. akt II SA/Wa 1148/07**, stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji oraz utrzymanej nią w mocy decyzji tego organu z dnia [...] października 2006 r.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, iż wyrokiem z dnia 15 marca 2006 r., o **sygn. akt II SA/Wa 2194/05**, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził nieważność decyzji Prezesa KRUS z dnia [...] września 2005 r. utrzymującej w mocy decyzję tego organu z dnia [...] czerwca 2005 r. odmawiającej przyznania M. P. emerytury rolniczej w drodze wyjątku. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd wskazał, iż zaskarżona w tej sprawie decyzja utrzymywała w mocy decyzję o innym numerze i dacie wydania niż pierwotna decyzja organu z dnia [...] czerwca 2005 r. Rozpoznając więc w dniu [...] września 2005 r. sprawę ponownie Prezes KRUS w istocie nie rozpatrzył sprawy i naruszył tym samym zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, co musiało spowodować stwierdzenie nieważności podjętej z takimi wadami decyzji z dnia [...] września 2005 r.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 marca 2006 r. wywołał zatem taki skutek, iż Prezes KRUS powinien w sposób prawidłowy przystąpić do rozpoznania wniesionego przez stronę środka odwoławczego od swojej decyzji z dnia [...] czerwca 2005 r. Tymczasem, pomimo istnienia w obrocie prawnym decyzji z dnia [...] czerwca 2005 r. i złożonego od niej środka odwoławczego, organ nie rozpatrując wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w dniu [...] października 2006 r. ponownie wydał decyzję „pierwszoinstancyjną”, odmawiającą przyznania M. P.

emerytury rolniczej w drodze wyjątku, którą następnie, po wniesieniu przez skarżącego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, utrzymał w mocy decyzją z dnia [...] kwietnia 2007 r.

Sąd wyjaśnił, że w rezultacie swoich działań organ doprowadził do sytuacji, w której z jednej strony istnieje w obrocie prawnym decyzja z dnia [...] czerwca 2005 r., niebędąca decyzją ostateczną w postępowaniu administracyjnym, albowiem wniesiono od niej środek odwoławczy, którego organ nie rozpoznał, a z drugiej strony doprowadził do jednoczesnego istnienia w tym samym przedmiocie ostatecznej decyzji z dnia [...] kwietnia 2007 r., utrzymującej w mocy poprzedzającą ją decyzję z dnia [...] października 2006 r.

Reasumując, Sąd stwierdził, że Prezes KRUS ponownie, podczas rozpatrywania tej samej sprawy, rażąco naruszył podstawową zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 15 K.p.a.), a tym samym nie uwzględnił oceny prawnej i wskazań co do dalszego postępowania wyrażonych w wyroku z dnia 15 marca 2006 r. i w konsekwencji naruszył także postanowienia przepisu art. 153 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Pismem z dnia 23 listopada 2007 r. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi udzielił odpowiedzi na powyższe postanowienie sygnalizacyjne, informując jednocześnie o podjętych w sprawie działaniach.

W toku rozpoznawania sprawy o **sygn. akt II SA/Wa 648/07** ze skargi B. G. na postanowienie Ministra Obrony Narodowej z dnia [...] grudnia 2007 r. utrzymujące w mocy postanowienie Wojewody Kujawsko – Pomorskiego z dnia [...] czerwca 2006 r., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził istotne naruszenia prawa i postanowieniem z dnia 17 października 2007 r. o **sygn. akt II SA/Wa 648/07**, poinformował Prezesa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej o stwierdzonych uchybieniach.

Przedstawiając motywy wydania postanowienia sygnalizacyjnego w tej sprawie, Sąd wyjaśnił, że postanowieniem Wojewody Kujawsko – Pomorskiego z dnia [...] czerwca 2006 r. wezwano J. B., męża skarżącej, wraz ze wszystkimi wspólnie zamieszkałymi z nim osobami do opróżnienia, opuszczenia i wydania na rzecz wierzyciela Oddziału Regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w B. zajmowanej osobnej kwatery stałej położonej w I. przy ul. [...] w terminie 14 dni od dnia otrzymania postanowienia.

Wskazano, że jakkolwiek zaskarżone postanowienie zostało uznane przez Sąd za nieważne, co znalazło swój wyraz w sentencji wydanego w tej sprawie wyroku z dnia 17 października 2007 r., to niezależnie od powyższego rozstrzygnięcia, Prezes Wojskowej Agencji Mieszkaniowej winien wszcząć z urzędu postępowanie w przedmiocie ewentualnego stwierdzenia nieważności decyzji Dyrektora Oddziału Regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w B. z dnia [...] kwietnia 2005 r., na podstawie której zarządzono przymusowe wykwaterowanie J. B. wraz ze wszystkimi wspólnie zamieszkałymi osobami ze spornej kwatery stałej.

Sąd podniósł, że wskazana wyżej decyzja Dyrektora Oddziału Regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w B. z dnia [...] kwietnia 2005 r. wydana została przez kierownika Zespołu Windykacji i Egzekucji Oddziału Regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w B., który nie został upoważniony przez właściwy organ do wydawania decyzji administracyjnych w trybie ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (t. j.: Dz. U. z 2005 r. Nr 41, poz. 398).

Sąd wyjaśnił, że Dyrektor Oddziału Regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w B. w dniu 14 marca 2005 r. upoważnił wprawdzie kierownika Zespołu Windykacji i Egzekucji do reprezentowania organu, jednakże „jako wierzyciela zobowiązań pieniężnych i niepieniężnych wobec Agencji, w postępowaniu egzekucyjnym w trybie postanowień ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.) i w trybie postanowień ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2002 r., Nr 110, poz. 968 ze zm.)”.

Zwrócono uwagę, że stosownie do art. 104 § 1 K.p.a., wydawanie decyzji administracyjnych należy do organów administracji publicznej, a zgodnie z art. 268a K.p.a., organ administracji publicznej może upoważnić pracowników kierowanej jednostki organizacyjnej do załatwiania spraw w jego imieniu w ustalonym zakresie, w szczególności do wydawania decyzji administracyjnych, postanowień i zaświadczeń. Działanie pracownika bez upoważnienia właściwego organu administracji publicznej pociąga za sobą nieważność decyzji z mocy art. 156 § 1 pkt 1 K.p.a.

W dniu 14 grudnia 2007 r. wpłynęła do Sądu odpowiedź Prezesa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej na powyższe postanowienie sygnalizacyjne. W odpowiedzi tej organ poinformował, że decyzją Prezesa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej z dnia [...]

grudnia 2007 r. nr [...] stwierdzono nieważność decyzji Dyrektora Oddziału Regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w B. z dnia [...] kwietnia 2005 r.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2007 r. o **sygn. akt II SA/Wa 535/07**, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, poinformował Ministra Pracy i Polityki Społecznej o stwierdzonych w toku rozpoznawania tej sprawy istotnych naruszeniach prawa.

Zaskarżona w tej sprawie decyzja Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia [...] stycznia 2007 r. utrzymywała w mocy decyzję Wojewody Pomorskiego z dnia [...] listopada 2006 r., wydaną na podstawie art. 150 § 1, art. 151 § 1 pkt 1 w związku z art. 145 a § 1 K.p.a. oraz 150 a ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001 ze zm.), którą to decyzją odmówiono uchylecia decyzji Wojewody Pomorskiego z dnia [...] czerwca 2006 r. utrzymującej w mocy decyzję Starosty S. z dnia [...] grudnia 2005 r. o odmowie przyznania M. G. zasiłku przedemerytalnego.

Sąd wyjaśnił, że w sprawie tej wnioskiem z dnia 10 lutego 2003 r., skierowanym do Kierownika Powiatowego Urzędu Pracy w S. M. G. wystąpił o przyznanie mu zasiłku przedemerytalnego. Starosta S. decyzją z dnia [...] marca 2003 r. odmówił wnioskodawcy przyznania zasiłku przedemerytalnego.

Następnie wnioskiem z dnia 15 listopada 2005 r. M. G. zwrócił się do Powiatowego Urzędu Pracy w S. o przyznanie mu świadczenia przedemerytalnego. Starosta S. decyzją z dnia [...] grudnia 2005 r. rozpoznając wyżej wskazany wniosek odmówił przyznania skarżącemu świadczenia przedemerytalnego.

W wyniku wniesienia przez skarżącego odwołania od decyzji Starosty S. Wojewoda Pomorski decyzją z dnia [...] marca 2006 r. uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przyznał skarżącemu z dniem 1 stycznia 2002 r. prawo do zasiłku przedemerytalnego.

Minister Pracy i Polityki Społecznej decyzją z dnia [...] kwietnia 2006 r. z urzędu stwierdził nieważność wyżej wskazanej decyzji Wojewody Pomorskiego z dnia [...] marca 2006 r.

Ze względu na powyższe Wojewoda Pomorski wydał decyzję z dnia [...] czerwca 2006 r. wskazując, że została ona wydana w wyniku ponownego rozpoznania odwołania skarżącego od decyzji Starosty S. z dnia [...] grudnia 2005 r. W rozstrzygnięciu wskazano, iż dotyczy ona utrzymania w mocy zaskarżonej decyzji w sprawie odmowy przyznania stronie prawa do zasiłku przedemerytalnego od dnia 1 stycznia 2002 r.

Sąd zwrócił uwagę, iż decyzja Starosty S. z dnia [...] grudnia 2005 r. wydana była na podstawie art. 37 k ust. 1 ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu i odmawiała przyznania skarżącemu świadczenia przedemerytalnego. Natomiast decyzja Wojewody Pomorskiego z dnia [...] czerwca 2006 r. wydana została na podstawie art. 37 j ust. 1 ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu i utrzymała w mocy decyzję o odmowie przyznania skarżącemu prawa do zasiłku przedemerytalnego. W ocenie Sądu doszło więc do sytuacji, w której organ II instancji, po rozpoznaniu odwołania od decyzji odmawiającej przyznania świadczenia przedemerytalnego, którego przesłanki uzyskania zawiera art. 37 k ust. 1 ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, w istocie orzekł o odmowie przyznania prawa do zasiłku przedemerytalnego, którego przesłanki uzyskania zawiera art. 37j cyt. ustawy.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy bądź uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji. Z użytego przez ustawodawcę w wyżej cytowanym przepisie sformułowania „w tym zakresie” wynika oczywiste ograniczenie dla organu odwoławczego, polegające na tym, że organ odwoławczy nie może orzekać w innym zakresie, niż uczynił to przed nim organ pierwszoinstancyjny.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd stwierdził, iż decyzja Wojewody Pomorskiego z dnia [...] czerwca 2006 r. nr [...] została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Wyjaśniono również, że będąca przedmiotem skargi w sprawie o **sygn. akt II SA/Wa 535/07** decyzja została przez Sąd uchylona, wraz z decyzją ją poprzedzającą, z tego względu, że organ I instancji wznawiając postępowanie w rozpatrywanej sprawie naruszył przepisy Działu II Rozdziału I K.p.a. dotyczące wszczęcia postępowania. We wniosku skierowanym do Powiatowego Urzędu Pracy w S., wszczynającym postępowanie administracyjne w tej sprawie, skarżący zwrócił się o ponowne rozpatrzenie jego wniosku z dnia 10 lutego 2003 r. o przyznanie zasiłku przedemerytalnego. Organ administracji jest zobowiązany dokonać oceny formalnej wniesionego przez stronę podania tj. sprawdzenia czy odpowiada ono wymaganiom przewidzianym przez art. 63 § 1 i 2 K.p.a. dla tego rodzaju pism, m.in. co do określenia żądania skierowanego do organu. Tymczasem w rozpatrywanej przez Sąd sprawie, Wojewoda Pomorski zamiast wyjaśnić treść i przedmiot żądania, zawartego we wniosku skarżącego z dnia 20 października 2007 r., samodzielnie uznał, iż skarżący domaga się, powołując orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 września 2006 r. sygn. SK

15/05, wznowienia na podstawie art. 145a K.p.a. postępowania zakończonego wskazaną wyżej decyzją Wojewody Pomorskiego z dnia [...] czerwca 2006 r.

Wskazując na treść z art. 134 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, zgodnie z którym Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, Sąd wyjaśnił, że w sprawie tej nie było możliwe skontrolowanie zgodności z prawem decyzji Wojewody Pomorskiego z dnia [...] czerwca 2006 r., albowiem organ nie ustalił jakiego postępowania dotyczył wniosek skarżącego wszczynający postępowanie.

Odpowiedź na postanowienie sygnalizacyjne została udzielona pismem z dnia 19 grudnia 2007 r. W piśmie tym organ poinformował, że decyzją z dnia [...] grudnia 2007 r. Minister Pracy i Polityki Społecznej stwierdził nieważność decyzji Wojewody Pomorskiego z dnia [...] czerwca 2006 r.

W sprawie o **sygn. akt IV SA/Wa 2303/05** poinformowano Ministra Rolnictwa i rozwoju Wsi o istniejących naruszeniach prawa występujących w związku z przejęciem nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa na podstawie przepisów dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej. Powodem sygnalizacji był brak respektowania przez organy wytycznych zawartych w uzasadnieniach orzeczeń wydanych przez Sąd. Prowadziło to do wydawania kolejnych błędnych rozstrzygnięć eliminowanych następnie z obrotu prawnego. Zwrócono także uwagę na to, że ich następstwem była nie tylko przewlekłość postępowania wszczętego już w roku 1997, ale i naruszenie zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów Państwa (art. 8 K.p.a.). W miesiącu lutym 2007 r. organ udzielił odpowiedzi na powyższą sygnalizację.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2007 r. w sprawie o **sygn. akt VI SA/Wa 1659/06** ze skargi W. [...] Spółki Akcyjnej na decyzję Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na przejęcie zarządzania otwartym funduszem emerytalnym, Sąd powiadomił Prezesa Rady Ministrów o następujących nieprawidłowościach stwierdzonych w toku rozpoznawanej sprawy:

- niedostatecznej dokumentacji prac Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych w zakresie przebiegu posiedzeń i podstaw podejmowanych decyzji, utrudniających kontrolę jej działalności, oraz
- rażącym naruszeniu przez Komisję Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych terminu załatwienia sprawy o szczególnym znaczeniu społecznym (postanowienie z dnia 19 stycznia 2007 r. o **sygn. akt VI SA/Wa 1659/06**).

W świetle pisma Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 marca 2007 r., przekazanym w trybie art. 155 § 2 P.p.s.a., wystąpienie sygnalizacyjne było uzasadnione. Prezes Rady Ministrów uzyskał zapewnienie od Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, iż postulaty wynikające z wyroku WSA zostaną w pełni zrealizowane w prowadzonym postępowaniu.

Skuteczne było również postanowienie z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie o **sygn. akt VI SA/Wa 1830/06** w przedmiocie odmowy stwierdzenia niedopuszczalności odwołania, w którym zasygnalizowano Ministrowi Sprawiedliwości istnienie sprzeczności między art. 47 ust. 2 i art. 68 ust. 7 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 30 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 163, poz. 1361). Motywując wystąpienie sygnalizacyjne Sąd podniósł, iż jednoczesne funkcjonowanie w w/w ustawie dwóch przepisów przewidujących sposób zaskarżania ostatecznych decyzji w sprawach indywidualnych (art. 47 ust. 2 i art. 68 ust. 7) stwarza niepewność co do sposobu i terminu wzruszenia ostatecznej decyzji organów samorządu o odmowie wpisu na listę adwokatów. Minister Sprawiedliwości poinformował Sąd, iż dostrzegając sprzeczność wskazanych wyżej przepisów przygotował projekt stosownej zmiany, polegającej na uchyleniu art. 47 ust. 2 Prawa o adwokaturze. Ustawa uchylająca powyższy przepis weszła w życie z dniem 9 czerwca 2007 r.

Natomiast w sprawie o **sygn. akt VI SA/Wa 2305/06**, ze skargi H. R. na decyzję Ministra Transportu w przedmiocie wydania poświadczenia za zgodność wyposażenia i warunków lokalowych stacji kontroli pojazdów, zgodnie z wymaganiami odpowiednio do zakresu przeprowadzanych badań, Sąd postanowił zawiadomić organ o stwierdzonych nieprawidłowościach w toku rozpoznawanej sprawy, polegających na rażącym naruszeniu przepisów postępowania administracyjnego, dotyczących terminów załatwiania spraw oraz adresowania wszystkich rozstrzygnięć podjętych w sprawie do podmiotu nie mającego przymiotu strony (postanowienie z dnia 9 marca 2007 r. o **sygn. akt VI SA/Wa 2305/06**). W uzasadnieniu niniejszego wystąpienia sygnalizacyjnego Sąd wskazał, iż w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, ponieważ błędnie wskazano stronę postępowania, co skutkowało naruszeniem art. 107 § 1 K.p.a., a w konsekwencji doszło do rażącego naruszenia art. 29 i art. 28 K.p.a. Załatwiające sprawę organy, zamiast kierować decyzje do mającego legitymację procesową H. R. jako podmiotu występującego z wnioskiem o załatwienie sprawy, za stronę postępowania administracyjnego uznały prowadzone przez niego, w formie wpisu do ewidencji

działalności gospodarczej, przedsiębiorstwo. Powyższy błąd dotyczył każdej decyzji wydanej w rozpoznawanej przez Sąd sprawie. Ponadto Sąd uznał, że postępowaniem prowadzonym przez okres 12 miesięcy, licząc od chwili złożenia wniosku do wydania zaskarżonej decyzji, organ rażąco naruszył przepisy dotyczące szybkości postępowania oraz terminów załatwienia sprawy – art. 12 oraz art. 35 § 1 i § 3 K.p.a., uniemożliwiając wnioskującemu o poświadczenie, prowadzenie działalności gospodarczej, którą przedsięwziął. W odpowiedzi na sygnalizację Sądu (pismo z dnia 25 kwietnia 2007 r.) Minister Transportu oświadczył, iż do właściwych komórek organizacyjnych podległego mu ministerstwa zostało skierowane pouczenie o konieczności bezwzględnego przestrzegania terminów postępowania oraz precyzyjnego ustalania stron postępowania, a także innych faktów związanych z tymi postępowaniami.

Przy rozpatrywaniu sprawy o **sygn. akt VI SA/Wa 908/07** ze skargi B. Sp. z o.o. na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego w przedmiocie uchylenia decyzji I instancji i umorzenia postępowania, Sąd postanowieniem z dnia 27 września 2007 r. zawiadomił organ o stwierdzonych nieprawidłowościach, polegających na naruszeniu obowiązku udzielania stronie pełnej informacji w przedmiocie wszczęcia postępowania w sprawie wznowienia postępowania, celem zapobieżenia szkodzie z powodu nieznamości prawa. Otóż Główny Inspektor Transportu Drogowego, wydając decyzję o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji pierwszoinstancyjnej, ograniczył się do poinformowania strony o możliwości załatwienia sprawy w trybie wznowienia postępowania, nie pouczając jej o trybie i sposobie złożenia wniosku o wznowienie postępowania, jak również o terminie złożenia tego wniosku oraz przywróceniu terminu w przypadku jego uchybienia. Zdaniem Sądu, brak tego pouczenia skutkował naruszeniem art. 9 K.p.a., a w konsekwencji naruszył także art. 8 K.p.a., wyrażający zasadę budowania zaufania do organów państwa. Ponadto, Sąd podkreślił (powołując się na wyrok WSA Warszawie z dnia 15 marca 2006 r. o sygn. akt II SA/Wa 137/06, LEX nr 202369), iż wbrew twierdzeniom zawartym w omawianym rozstrzygnięciu Głównego Inspektora Transportu Drogowego, wydanie decyzji w stanie zawieszenia postępowania stanowi rażące naruszenie prawa. W piśmie z dnia 18 października 2007 r. Główny Inspektor Transportu Drogowego przedstawił stanowisko w kwestii wystąpienia sygnalizacyjnego Sądu. Organ nie dopatrzył się w swych działaniach istotnego naruszenia przepisów art. 9 i 8 K.p.a., uznając za wystarczające pouczenie strony w przedmiocie wznowienia postępowania. Według organu, spółka jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu gospodarczego, co zwalnia go z udzielenia stronie w tym zakresie szczegółowych wyjaśnień i wskazówek. Na poparcie

węższej interpretacji obowiązku pouczenia stron będących tzw. profesjonalistami, organ przytoczył wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 listopada 1999 r., sygn. akt I SA/Łd 1429/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1999 r., sygn. akt III RN 12/99, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 375.

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2007 r., w sprawie o **sygn. akt VII SA/Wa 1508/06**, w przedmiocie zatwierdzenie projektu zamiennego i pozwolenia na wznowienie robót budowlanych, Sąd poinformował Wojewodę Mazowieckiego o istotnym naruszeniu prawa przez Prezydenta W.. W toku rozpatrywania sprawy Sąd ustalił, że inwestor odstąpił od projektu budowlanego. W związku z niedopełnieniem przez inwestora wymogów art. 36a Prawa budowlanego, powiatowy inspektor nadzoru budowlanego wydał postanowienie o wstrzymaniu robót budowlanych, a następnie na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego decyzją nałożył na inwestora określony obowiązek. W myśl art. 36a ust. 2 Prawa budowlanego, w przypadku wydania w/w decyzji przez organ nadzoru budowlanego, organ administracji architektoniczno-budowlanej zobowiązany jest uchylić decyzję o pozwoleniu na budowę. W niniejszej sprawie organ nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z art. 36a ust. 2 Prawa budowlanego, a ponadto decyzją z dnia [...] listopada 2005 r. Nr [...] przeniósł decyzję o pozwoleniu na budowę na nowego inwestora. Oznacza to, iż Prezydent W. istotnie naruszył w/w przepis prawa materialnego. Sąd poinformował Wojewodę Mazowieckiego o stwierdzonych uchybieniach. Organ ten, w terminie przewidzianym w art. 155 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, powiadomił Sąd o zajęтым stanowisku.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2007 r., w sprawie o **sygn. akt VII SA/Wa 2076/06**, w przedmiocie umorzenia postępowania odwoławczego, Sąd poinformował Wojewodę Mazowieckiego o istotnym naruszeniu prawa przez Wójta Gminy G. W toku rozpatrywania sprawy Sąd ustalił, że Wójt wydał decyzję o pozwoleniu na budowę w okolicznościach, gdy realizowana była już inwestycja objęta pozwoleniem. Fakt ten potwierdził Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w P. w dniu 15 lutego 2002 r. podczas kontroli budowy. W ten sposób organ istotnie naruszył przepis art. 28 Prawa budowlanego, zgodnie z którym niedopuszczalne jest wydanie decyzji w przedmiocie pozwolenia na budowę, gdy trwa już realizacja tej budowy. Pismem z dnia 7 lutego 2007 r. Sąd poinformował Wojewodę Mazowieckiego o stwierdzonych uchybieniach. Organ ten, w terminie przewidzianym w art. 155 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, powiadomił Sąd o zajęтым stanowisku.

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2007 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w sprawie o **sygn. akt VII SA/Wa 239/07**, w przedmiocie stwierdzenia uchybienia terminu do wniesienia odwołania, poinformował Wojewodę Mazowieckiego o nieprawidłowej organizacji pracy mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia organu odwoławczego przy wydawaniu postanowienia przez Wojewodę Mazowieckiego w przedmiocie stwierdzenia uchybienia terminu do wniesienia odwołania. W toku rozpatrywania sprawy Sąd ustalił, że organ odwoławczy przyjął termin złożonego odwołania na podstawie pieczętki wpływu odwołania do Prezydenta W. Przy czym z pieczęci biura podawczego tego organu nie wynika, czy odwołanie złożone zostało osobiście, czy też za pośrednictwem poczty. Strona skarżąca załączyła zaś do akt sądowych dowód nadania odwołania w Urzędzie Pocztowym z adnotacją o numerze decyzji I-instancyjnej w wymaganym terminie. Sprawa ta nie budziła by niepokoju Sądu, gdyby nie okoliczność, iż identyczna sytuacja zaistniała również w trzech innych sprawach o sygn. akt VII SA/Wa 193/07, VII SA/Wa 1433/06 i VII SA/Wa 1434/06.

W związku z powyższymi ustaleniami, zdaniem Sądu, należałoby rozważyć zmiany w systemie pracy biura podawczego Prezydenta W.

Pismem z dnia 18 kwietnia 2007 r. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przekazał Wojewodzie Mazowieckiemu w/w postanowienie sygnalizacyjne, które wpłynęło do organu w dniu 24 kwietnia 2007 r. Następnie, postanowieniem z dnia [...] maja 2007r. Nr [...] Wojewoda Mazowiecki uchylił zaskarżone w niniejszej sprawie postanowienie, stwierdzające uchybienie terminu do wniesienia odwołania. O powyższym, organ poinformował Sąd dnia 23 maja 2007 r. A więc organ ten, w terminie przewidzianym w art. 155 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, powiadomił Sąd o zajęтым stanowisku.

W sprawie o **sygn. akt VII SA/Wa 674/07**, postanowieniem z dnia 3 lipca 2007 r. Sąd zawiadomił Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego o istotnym naruszeniu prawa przez [...] Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, polegającym na rozpatrzeniu zażalenia z przekroczeniem terminu określonego w art. 35 § 3 K.p.a. W toku rozpatrywania sprawy Sąd ustalił, iż Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dla W. w dniu 3 marca 2003r. przekazał [...] Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego zażalenie strony na postanowienie Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego W. (taka data widnieje na prezentacie pisma przewodniego przekazującego zażalenie wraz z pełną dokumentacją sprawy do organu odwoławczego). Po rozpoznaniu w/w zażalenia [...] Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w dniu [...] lutego 2007 r. wydał postanowienie, którym stwierdził niedopuszczalność

zażalenia. Postanowienie to zostało więc wydane po upływie 4 lat od daty otrzymania przez organ zażalenia.

W sprawie o **sygn. akt VII SA/Wa 562/07**, postanowieniem z dnia 11 września 2007 r., Sąd zawiadomił Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego o istotnym naruszeniu prawa przez [...] Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, z uwagi na rozpoznanie przez organ zażalenia po upływie ustawowego terminu. W toku rozpatrywania sprawy Sąd stwierdził, iż Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dla W. w dniu 7 lutego 2005 r. (data wpływu do organu odwoławczego) przy piśmie z dnia 26 stycznia 2005 r. przekazał [...] Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego zażalenie na postanowienie organu I instancji wraz z aktami sprawy. [...] Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego rozpoznał zażalenie w dniu [...] stycznia 2007 r., a więc po upływie 2 lat od daty otrzymania zażalenia, co stanowi istotne naruszenie art. 35 § 3 K.p.a.

W sprawie o **sygn. akt VIII SA/Wa 449/07** - Sąd postanowił poinformować Prezesa Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R. o istotnych naruszeniach prawa występujących w sprawie odmowy przyznania zasiłku celowego E.M. Naruszenie to polegało przede wszystkim na braku pouczenia strony o środkach i terminie zaskarżenia decyzji Burmistrza Gminy K., który to obowiązek wynika dla organu wprost z art. 107 § 1 K.p.a., stanowiącego, że decyzja powinna zawierać między innymi pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie. Powyższe uchybienie uszło uwadze organu odwoławczego, który dodatkowo powinien mieć na względzie konstytucyjną (art. 78 Konstytucji R.P.) zasadę dwuinstancyjności postępowania wyrażoną w art. 15 w związku z art. 127 § 2 K.p.a. Organ odwoławczy odstąpił od obowiązku wyjaśnienia rzeczywistej woli strony zawartej piśmie skarżącej nazwanym odwołaniem, które to pismo zostało złożone w terminie właściwym do wniesienia odwołania od decyzji organu I instancji. Tym bardziej, że z treści pisma wynikało wprost, że skarżąca zwraca się o uchylenie tej decyzji. Sąd stwierdził, że nierespektowanie podstawowych zasad postępowania administracyjnego, prowadzi do powstania z winy organów negatywnych dla strony skutków prawnych, a także przewlekłości postępowania.

Pismem z dnia 27 sierpnia 2007 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze, w trybie art. 155 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), powiadomiło Sąd o zajęтым stanowisku w sprawie.